



## Arrest

**nr. 151 118 van 20 augustus 2015  
in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Gemeente DE PANNE, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente De Panne van 28 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat Mr. N. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 15 mei 2011 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring te Sint-Jans-Molenbeek.

Op 29 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 december 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 november 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van dhr. T.N, van Belgische nationaliteit.

Op 28 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 mei 2014. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 25 september 2014 met nummer 130 162 wordt het beroep verworpen.

Op 22 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van dhr. T.N, van Belgische nationaliteit.

Op 28 januari 2015 neemt de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2015.

*"In uitvoering van artikel [...] / 52, §3 / , [...] gelezen in combinatie met artikel 69ter\*, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van die op 22/09/2014 werd ingediend door:*

*Naam : D. [...]*

*Voorna(a)m(en) : H. [...]*

*Nationaliteit : Marokko*

*Geboortedatum : 11/05/1978*

*Geboorteplaats : FQUIH BEN SALAH (MAROKKO)*

*Identificatienummer in het Rijksregister : 2 78051156601*

*Verblijvende te / verklaart te verblijven te : [...]*

*om de volgende reden geweigerd : 3*

*[...]*

*O De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn-aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;*

*Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52§3 van het KB van 8 oktober 1981.*

*[...]"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan als verwerende partij.

2.2. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad derhalve toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die

beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147).

De door de verzoekende partij bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2015 werd genomen door de burgemeester van De Panne.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied (hierna: Vreemdelingenbesluit) dat bepaalt:

*“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Blijkens het administratief dossier werd dan ook de Gemeente De Panne vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen terecht opgeroepen als verwerende partij en wordt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet in de zaak betrokken.

Ter terechtzitting stemt de verzoekende partij met deze handelswijze in en heeft geen verdere opmerkingen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Beide middelen bouwen op elkaar voort en worden omwille van de onderlinge samenhang samen besproken.

#### 3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

*“Met de bestreden beslissing schendt verweerster het art. 40bis § 2, 2° Vr.W 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en accentuering):*

*[...]*

*aangezien verweerster in de bestreden beslissing de weigering tot machtiging tot verblijf van verzoekster loutert motiveert onder verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde stukken, zijnde niet-gedateerde foto's van verzoekster en haar partner de heer N. T. [...], geboren te El Hadjar (Algerije) op 02.05.1967, met de Belgische nationaliteit en wonende te [...] (stuk nr. 2), geldstortingen Western Union d.d. 22.03.2013 en 17.10.2013, schrijven AZ Sint Augustinus Veurne d.d. 30.09.2013 en 01.10.2013, getuigschriften voor verstrekte hulp d.d. 30.09.2013 en 14.10.2013, zonder dat zij deze stukken in samenhang met elkaar beoordeelt om als bewijs van een stabiele en duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner de heer N. T. [...] te kunnen worden beschouwd,*

*en omdat verweerster hieraan de zeer zwaarwichtige sanctie koppelt naar luid waarvan :*

*« Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Verweerster schendt aldus art. 40bis § 2, 2° Vr.W 15.12.1980 alsmede de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien 40bis § 2, 2° Vr.W 15.12.1980 vermeldt dat verzoekster o.m. het bewijs dient te leveren dat zij elkaar (in casu zij zelf en haar Belgische partner) in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, zonder dat desbetreffend wetsartikel enige criteria vermeldt waaraan de door verzoekster voorgelegde bewijsstukken dienen te voldoen om als afdoende bewijs te worden beschouwd.*

*Dat zodoende de gemeenrechtelijke regels inzake bewijs van toepassing dienen te zijn bij gebreke aan enige andersluidende wettelijke bepaling.*

*Deze gemeenrechtelijke regels zijn ondermeer te vinden in arttn. 1349 e.v. BW aangaande de wettelijke en de feitelijke vermoedens.*

*Dat verweerster derhalve de gemeenrechtelijke bewijsregels en aldus art. 40bis § 2, 2° Vr.W 15.12.1980 alsmede de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt wanneer zij motiveert dat : ‘niet-digitaal gedateerde foto’s: deze foto’s zijn weliswaar voorzien van een handgeschreven datum, welke echter niet op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto’s genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.’, en zij derhalve weigert het vermoeden af te leiden uit de nochtans gedateerde foto’s, dat deze datum klopt.*

*Dat verweerster blijkbaar wel aanneemt dat de datum op digitaal gedateerde foto’s wel kan aanvaard worden als rechtsgeldig gedateerd. Dit blijkt immers uit de ‘a contrario’ redenering van de overweging van verweerster.*

*Nochtans kan de datum van digitale foto’s gemakkelijk gemanipuleerd worden, quod non.*

*De datum van de foto’s werd ‘in tempore non suspecto’ op de foto’s vermeld. Aangezien verweerster niet bewijst dat er sprake is van bedrog, dient de vermelde datum weerhouden worden als correct.*

*Aangezien verweerster niet aantoonst noch beweert dat de door verzoekster voorgelegde foto’s met datum niet minstens als een begin van bewijs door vermoedens dienen te worden beschouwd kan verweerster niet zo maar aannemen zonder enige verdere verduidelijking noch met aanname van enige rechtsgrond dat de door verzoekster voorgelegde niet-gedateerde foto’s niet als afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie van verzoekster haar Belgische partner kunnen worden beschouwd louter en alleen omdat verweerster niet kan nagaan wanneer deze foto’s werden genomen.*

*Dat verweerster uit de door verzoekster voorgelegde foto’s (en andere bewijsstukken) wel degelijk via feitelijke vermoedens kan afleiden dat verzoekster wel degelijk reeds een relatie had met haar Belgische partner en zij daarenboven verzoekster kan toelaten met alle middelen van recht - onder andere het getuigenbewijs – de door haar voorgelegde bewijsstukken te schragen.*

*Door aan deze verplichting voorbij te gaan en door de miskenning van het begrip ‘bewijs door vermoedens’ door verweerster, dient te worden besloten dat verweerster thans zowel art. 40bis § 2, 2° Vr.W 15.12.1980 als de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”*

En

*“Aangezien verzoekster en haar Belgische partner elkander in werkelijkheid meer dan twee jaar kennen en zij wel degelijk (zoals aangetoond door de bewijsstukken voorgelegd door verzoekster, is het thans onredelijk van verweerster om te besluiten dat verzoekster en haar Belgische partner op 31.10.2013 geen duurzame en stabiele relatie van meer dan twee jaar hadden, quod non.*

*Volgens verweerster zou verzoekster en haar Belgische partner thans op een onvoldoende wijze aangetoond hebben een stabiele en duurzame relatie te hebben, terwijl gelet op de voorgelegde bewijsstukken en het gezamenlijk verblijf van minstens vijf maanden voorafgaande aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf, deze in alle redelijkheid maar één ding aantonen en dat is dat verzoekster en haar Belgische partner niet alleen reeds een stabiele en duurzame relatie hadden, maar ook reeds daarvoor zodat de thans bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt en dus dient te worden vernietigd.*

*Thans wonen verzoekster en haar partner, de heer N. T. [...], reeds sedert augustus 2013 officieel samen te [...]. Voorts blijkt dat verzoekster reeds enkele maanden zwanger is van haar Belgische partner, hetgeen nogmaals de duurzaamheid van hun relatie beklemt.*

*Aangezien de bestreden beslissingen om redenen voormeld dienen te worden vernietigd, dient verzoekster ook te worden hersteld in de toestand voorafgaandelijk de bestreden beslissing zodat zij opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie wat haar herinschrijving in het wachtregister veronderstelt en dit minstens tot op het ogenblik dat verweerster een nieuwe beslissing ter zake zal hebben genomen.”*

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

*“Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de gemeenrechtelijke bewijsregels, te vinden in de artikelen 1349 e.v. BW, en aldus art. 40bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet schendt, alsmede de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur door te motiveren: “niet-digitaal gedateerde foto’s: deze foto’s zijn weliswaar voorzien van een handgeschreven datum, welke echter niet op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto’s genomen werden, en kunnen deze niet*

*aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene.’, en verwerende partij derhalve weigert het vermoeden af te leiden uit de nochtans gedateerde foto’s, dat deze datum klopt. Zij meent dat verwerende partij niet bewijst dat er sprake is van bedrog, waardoor de vermelde datum op de foto’s als correct dient weerhouden te worden.*

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.*

*Verzoekende partij heeft op 31 oktober 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, meer bepaald in functie van haar Belgische partner.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (dat luidens artikel 40ter van de voormelde wet tevens van toepassing is indien de partner Belgisch is) luidt (eigen onderlijning):*

*“[...]”*

*De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie ligt bij de aanvrager en is vrij, gelet op het ontbreken van een wettelijke regeling inzake de over te leggen bewijsstukken in dit verband. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale toetsingsbevoegdheid uit te oefenen.*

*Het is niet onredelijk van de gemachtigde om te twijfelen aan de feitelijkheid en waarachtigheid van de handgeschreven data op de foto’s omdat de data immers eigenhandig door verzoekende partij en haar Belgische partner werden aangebracht. Er is geen enkel objectief element in het administratief dossier aanwezig dat de feitelijkheid en waarachtigheid van de handgeschreven data ondersteunt. De gemachtigde kan dan ook redelijkerwijze besluiten dat er niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze foto’s werden genomen. Bijgevolg kunnen ze dan ook niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen verzoekende partij en haar Belgische partner.*

*Uit de andere geattesteerde stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd blijkt dat deze dateren van ten vroegste 22 maart 2013. Nu verzoekende partij haar verblijfsaanvraag 19ter heeft ingediend op 31 oktober 2013 blijkt inderdaad dat zij niet heeft aangetoond dat zij haar partner sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kent. Bovendien is uit een positief woonstcontroleverslag van de Lokale Politie van La Louvière d.d. 23 maart 2012 gebleken dat verzoekster in maart 2012 nog niet met haar partner samenwoonde. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op basis van deze vaststelling de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij af te wijzen.*

*Er wordt immers geenszins betwist dat verzoekende partij een relatie heeft, maar wel dat zij haar partner al twee jaar kent, hetgeen een noodzakelijk te vervullen voorwaarde is wil zij in aanmerking komen voor een verblijf op grond van haar relatie. Verwerende partij ziet ook niet in waarom zij, geconfronteerd met stukken die geenszins aantonen dat verzoekende partij haar partner al twee jaar kent, zou moeten gaan vermoeden dat de relatie een duurzaam en stabiel karakter vertoont. Dergelijke redenering raakt kant noch wal. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om in het kader van een duurzame en stabiele relatie een verblijf te verkrijgen. Het is niet aan de verwerende partij om te gaan vermoeden dat verzoekende partij aan deze voorwaarden voldoet.*

*De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.*

*Het betoog van de verzoekende partij dat haar relatie stabiel en duurzaam is kan geen afbreuk doen aan de correcte vaststellingen die de verwerende partij aangaande de voorgelegde bewijsstukken heeft gedaan.*

*Beide middelen zijn ongegrond.”*

3.1.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij *in casu* niet betwist dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen aangeeft.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op 22 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van dhr. T.N, van Belgische nationaliteit. *In casu* valt de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

*Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;*

*2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

*De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:*

*a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

*Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:*

*– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

*– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

*– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

*b) met elkaar komen samenleven;*

*c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)*

*d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;*

*e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;*

*f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)”*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:*

*– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

*Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*

*3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;*

*– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.*

*Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van de Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten of zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De bestreden beslissing vermeldt ook dat ze haar juridische grondslag in artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit vindt. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dus duidelijk dat een gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf kan nemen indien de vereiste bewijsdocumenten niet worden overgemaakt ter ondersteuning van een aanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een bijlage 19ter werd afgegeven op 22 september 2014, met de uitdrukkelijk melding dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, en ten laatste op 21 december 2014 de volgende documenten dient over te leggen: *“recente loonfiches van de partner – attest ziekteverzekering – bewijzen duurzame relatie.”*

Uit het dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij een attest van de ziekteverzekering heeft overgelegd. De verzoekende partij had drie maanden de tijd gekregen om de documenten over te maken en zij heeft dit niet gedaan. Aan haar verzoekschrift voegt ze haar Medi-card en haar gele klevers van de CM. Wat betreft de voormelde stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde en deze ter terechtzitting neergelegd, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens

van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad herhaalt nogmaals dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Daarenboven werden deze stukken niet aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

In haar verzoekschrift betoogt en zet de verzoekende partij uiteen dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner. Echter, gaat de verzoekende partij voorbij dat dit niet het kernpunt van de bestreden beslissing is. De bestreden beslissing werd – overeenkomstig artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit- genomen omdat niet alle vereiste bewijsstukken werden neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat geen attest van de ziekteverzekering werd neergelegd. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij hieraan voorbij. In tegendeel, ze voegt haar Medi-card en haar gele klevers van de CM aan haar verzoekschrift toe.

In het licht van deze elementen, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin blijkt de schending van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de burgemeester niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS